

Srcce Misionara

Izdržati proces katekumenata u zatvoru prava je lekcija u pravom smislu „duhovnosti“. Često nas ta riječ u krivo odvodi. Isus nas vodi u duhovnost tako da nas ne odvodi u eterične mistike nekog višeg svijeta. To primarno ne uključuje sveti obred održan u svetom trenutku na svetom mjestu. I ne uključuje posebne molitve i formule.

Isus nas radije vodi da pronađemo svetost u svim prljavštinama društva gdje je ljudski život umanjnjen za plaćanje duga, a dobro stanje je svakodnevno žrtvovano radi opstanka „uvaženog društva“. Zapravo, upravo je tako Isus doveo sebe u veliku nevolju.

Dok je istina da Isus nikad nije zadržan u zatvoru poput Ivana Krstitelja, on nije iskusio hapšenje, lažne optužbe, mučenje, i napokon zakonsku kaznu izvršenjem smrtne kazne. Još uvijek u tim satima muke, u posljednjim trenucima života, on je zauvijek označen kao onaj koji je suđen i osuđen. U posljednjim trenucima umro je onako kako je živio, trpeći „izvan vrata da posveti ljude svojom vlastitom krvlju“ (Heb 13,12).

On je započeo svoje poslanje misionara simboličnim krštenjem u vodi koja je bila znak pravog krštenja koje treba doći. Za Isusa, uvođenje u tajne kraljevstva Božjega, znači dopustiti odlazak obmanjujuće sigurnosti grada, zakona i običaja. Znači, otići na putovanje prema rijeci koja vodi u susret i svrstati se s raskajanim grešnicima.

U toj rijeci, u ponižavajućem položaju raskajanog grešnika čuje potvrdu: „Ovo je Sin moj ljubljeni, u njemu mi sva milina“ (Mt 3,17). Kroz svoju službu Isus će se boriti sa sporošću svojih učenika kako bi shvatili puno značenje krštenja: da će biti odbačen poput Mesije, onaj tko si dopusti krštenje uranjanjem u vodu u toj neumoljivoj rijeci suđenja svijetu.

Važan dio katekumenskog procesa je naše tankočutnog posvećenja zajednici koja raste. Kada mi kažemo: „Ovdje nema trajnog grada“, mi ne mislimo na pasivno čekanje nagrade na drugom svijetu. To radije znači da kraljevstvo Božje nije zamijenjeno sa sadašnjim gradom koji je često sagrađen na obmani i na leđima siromašnih.

Naše uvođenje u tajne Božjeg kraljevstva uključuje odabir siromašnih i predanost radu zajedno s njima - kamen odbacivanja - znači postajanje kamenom temeljcem našeg društva. „Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest“ (1 Kor 1,26-28).

Mi se uvodimo u nov način gledanja na institucije i stvarnost oko nas. Ovaj put vjere znači napuštanje sigurnog i odlazak „k njemu izvan tabora noseći njegovu sramotu“ (Heb 13,13).

U svakom slučaju krštenje i potvrda označavaju samo znak početka. To je uvod u život u kojem nam euharistijsko lomljenje Riječi i Kruha i dijeljenje Kaleža donose ponovno doba u kojem još jednom obnavljamo savez s Božjim siromasima.

Duhovnost Predragocene Krvi nepopustljivo ustrajava na viđenju svijeta s točke izopćenih i osuđenih. Mi živimo svaku euharistiju kao što je Isus uradio na posljednjoj večeri – bio je spreman da bude odveden za naše krštenje. Prisjećamo se nadb. Oskara Romera čija je posljednja misa završila nenadano u proljevanju njegove krvi, jer je jasno identificirao izgrađenost „novog grada“ među siromašnima u El Salvadoru.

Iz ovog razloga mi dijelimo kruh i kalež ondje gdje je srah i bojazan. Kada ostanemo nezainteresirani za obećanja dana siromašnima i čak kada idemo dalje i držimo ih bez milosti u njihovim dugovima, ono što vjerujemo da je Euharistija jedino je igra. Kakvu vrijednost može imati Misa ako smo nezainteresirani prema gladnima svijeta?

Ono što sveti Pavao opisuje lokalno istina je na globalnom planu: „Kada se zajedno sastajete, to nije doista blagovanje na stolu Gospodinove večere. Kada dođe vrijeme za hranu svaki od vas uzima svoju večeru, a jedan gladi dok je drugi pijan“ (1 Kor 11,20-21).

Na jedan način vi ne birate da vas se uvede u proročko srce misionara. Ovo je raznovrsnost današnjih obreda u uvođenju udruženih članova religiozne zajednice ili u sakramentima kršćanske inicijacije. Osnovno poštovanje za ljudska prava sačuvati nas će od propisivanja postupka novcijata Božjoj ideji za ijednog od ovih.

Razmislite o vrsti „novcijata“ pripremljenog za Martina Luthera Kinga ili za Nelsona Mandelu, za Pavla iz Tarsa, Dorothy Day ili Gašpara del Bufalo. U svakom od ovih primjera to je bio zatvor. Na neki način, njihova inicijacije u duhovnost odvučle ih je prvo u sveto područje osuđenika. Svaka od ovih osoba trpjela je posebno „krštenje“ kojim je uvedena u proročku misiju među siromašne i odbačene. Kroz ovakvu inicijaciju srce misionara je rođeno.

Mi bi rado dozvali u pamet obris tijela i krvi da bi razumjeli srce misionara. Danas kada mislimo o profilu misionara, mi težimo misliti na apstraktnu listu pozitivnih karakteristika. Ovakav dokument označava stanje savršenosti označeno samo pozitivnim karakteristikama. Mi bi trebali također vidjeti i tamniju stranu ovih veoma ljudskih srdaca u kojima tražimo svoje osnivače očeve i majke. Često smo s lijeve strane sintetizirane verzije života naših svetaca, toliko drugačijih od opisa Svetih zapisa.

Koliko tjelesno Biblija opisuje dramatične promjene u Davidovom odrasлом i ubojičinom srcu spram voljenog pomazanika u Božjem savezu. Ili bi taj Bog htio povjeriti Mojsiju svetu zapovijed „Ne ubij“, onom koji se borio s razlozima u svom vlastitom srcu za ubojstvo iz strasti Egipatskog nadzornika robova.

Mi se trebamo ohrabriti iz Isusovih riječi upućenih složenom misionarskom srcu Petra Šimuna, toliko punih straha i poricanja: „Šimune, Šimune, evo Sotona

zaiska da vas prorešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću" (Lk 22,31-32).

Svaka riječ i kretnja uskrsla Gospodina uhvaćena u četvrtom Evanđelju potvrđuje istinu da je oproštenje uvijek usko povezano s misijom (usp. Iv 20,19-23). Sigurno, pod normalnim okolnostima apostoli bi očekivali optužbu od Gospodina jer su ga napustili i zanijekali. Strah kraljuje njihovim srcima. Možemo li zamisliti drugi sličan prizor. Prijašnji prijatelj, ozlijeđen i izdan, diže ranjene ruke u njegovo lice plačući: „Platit ćeš za ovo!“ Tijek dugovanja i ozljeda bi se nastavio.

Ali, što se događa? Kretnja je ista, ali umjesto optužujućih riječi koje bi mogli očekivati, primaju riječi pomirenja: „Mir s vama!“ Tada obnavlja misiju na najsnažniji način: „Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas.“ Dahne u njih i nastavi: „Primite Duha Svetog, kojima otpustite grijeh, otpušteni su im, kojima zadržite, zadržani su im.“

(Fr. Thomas Hemm, C.P.P.S., "Shaping the Heart of the Missionary," The Wine Cellar, October 1995, pp. 27-38)

S engleskog prevela: Marija P.